

ifj. Kunhegyesi Ferenc rajza

Volt az úgy...

I. Volt az úgy, még az idők kezdetén,
Hogy a világ mézes-mázos csuprában
Fogva tartott meseszép cigány asszonyok
Kikacagták sárkányfogakból fúrt
Láncaikat, mert szabadok voltak ők,
Ha úgy akarták:
Virággá változtak, bódító illatú vörös
Rózsákká és szírom szárnyaikkal
Angyalok vállára szálltak, integetve
Bajuszos lókötoőknek, kik sokat látott
Szemük káprázatának hitték a lángfényű
Rózsa-asszonyokat, akik mindig
Továbbrepültek. Hol paradicsommadár
Hol aranyporos pillangók bőrébe
Bújva: megrészegülve a szabadságtól
S a vágtyól, hogy földillatú, éjfelete
Hajukba, s örökkön-örökké zokogó
Szívükbe rejthessék a világ minden szépségét.
Nem magukra gondoltak e régi
Idők varázslatos cigány asszonyai. Álomszemű
Gyermekeik rongyos párnáit
Töltötték meg velük mély hittel, édes
Cigány énekeket kántálva, hogy az
Ő vágyaik valóra válhassanak egyszer,
A világ mézes-mázos, emberszagú csuprában...

II. Volt az úgy, még a szerelem égető
Érzésének megszületése idején, hogy
Egy cigány ember napforró érintésétől
Életre kelt a föld anya. Kinek szíve
Megdobbantó sivataga, hajának zöld őserdeje,
S szemének égbék tengere
A szerelem forró gőzfátyolába öltöztette
A világot, ami testének irtózatossá
Vágyától megremegett és ezerfelé szakadt.
Titokzatos méhéből
Lávák milliói törtek fel szenvedélyesen
S betakarták a csillagokat.
A cigány ember megrettenve menekült
El a földanya elemi erővel rászakadó
Szerelme elől, aki csalódottságában
Mozdulatlanná merevedett.
Hegyek-völgyek, tengerek, folyók,
Meg-megrepedő föld-sebek emlékeztetik
A cigány embert e tomboló, szenvedélyes
Szerelemre, aki azóta is a
Magány vizein hajózik, s keresi hozzá
Illó társát, akit nem találhat meg
Soha, mert az aranyhajú asszonyok
Szerelmének hevét kevesli, a cigány
Asszonyok szerelmét sokallja, mint
Az epekedő földanyáét...

III. Volt az úgy már sokszor a nagy éhínségek
Idején, hogy az idők távolába merült
Gazdag évek meséjét, újból és újból
Szívesen hallgatták volna a cigányok,
A sokat lapasztalt, bölcs öreg szájából,
Elandalodva, éhségüket feledve.
Pedig a mese talán csak ennyi lett volna:
„Akkor még mindenkinek jutott a
Közösen koldult motyóból, mert a fehér
Embernek is volt mit ennie.”
Ám a mesemondó öreg nem nyithatta
Szóra száját, mert ereje elfogyott,
S ott halt éhen a cigányok csontsovány
Karjaiban, akik könnyező pávák
Hátán követték őt a mennyei
Birodalom örökké gazdagon terített
Asztalához: ahol minden cigány jól
Lakhatott, s ahol a bölcs öreg is
Mesélni kezdhett végre, hogy bizony
Volt az úgy...

Rigó József

Megszületésben

– két tükör-vázlat –

1. – Jöhetne már a karácsony
lássam két éves fiamon
lássam hogy mekkorát is nőtt angyalhajjal
hogy mivé lett hát kerek egy esztendő alatt
már nem játszik a tavalyi ajándékkal
most már ámítom varázsfényű csillagokkal
most már mérhet ő is engem a karácsonnyal
ki időt nem számoltam: heteket napokat
csak vágyom látni az idei havat
fiam csiribúzva valamit mutat
nézem nézem de nem látom
- jöhetne már a karácsony –
2. – Kivonulok az évszakok erdeiből
egy senkiföldje-tisztás hófödte-időtlenségében
várakozom
- fiam
éjjel ötször
riadt fel hányva
minthacsak
ünnepelőtti
mogyorókat ropogtattam volna
tehetetlenül étvágytalanul
várok itt orvosra
várok itt hitetlen hitben
a tisztás arcmosdató szentségében
- várok
a megszületésben –